

¹⁷Saul rzekł do Dawida: „Oto najstarsza moja córka, Merab. Oddam ci ją za żonę, ale bądź dla mnie dzielnym wojownikiem i prowadź walki Pańskie”. Saul bowiem mówił sobie: „Jeżeli ja go nie osiągnąłem, niech go osiągnie ręka Filistynów”. ¹⁸Dawid odpowiedział na to Saulowi: „Kimże ja jestem i czym jest ród mego ojca w Izraelu, abym mógł być zięciem królewskim?” ¹⁹Gdy jednak zbliżała się chwila oddania Merab, córki Saula, Dawidowi, oddano ją za żonę Adrielowi z Mecholi.

²⁰Ale Mikal, córka Saula, pokochała Dawida. Doniesiono o tym Saulowi. To wydało mu się dobre. ²¹Saul bowiem mówił sobie: „Oddam mu ją, aby była dla niego sidłem: niech będzie nad nim ręka Filistynów”. Oświadczył więc Saul Dawidowi po raz drugi: „Dziś możesz się stać moim zięciem”.

²²Sługom zaś Saul polecił: „Porozmawiajcie potajemnie z Dawidem i donieście mu: Król jest dla ciebie życzliwy, służy jego cię kochają. Zostań więc zięciem króla!” ²³Słudzy powtórzyli Dawidowi słowa Saula, on zaś odrzekł: „Czy wam wydaje się rzeczą błahą być zięciem króla? Ja jestem przecież człowiekiem biednym i mało znaczącym”. ²⁴I słudzy zawiadomili Saula, mówiąc: „Tak się wyraził Dawid”. ²⁵Saul odrzekł: „Powiedzcie Dawidowi, że król nie żąda innej zapłaty niż stu napletków Filistynów, aby pomścić się na wrogach królewskich”. Saul liczył na to, że Dawid dostanie się w ręce Filistynów. ²⁶Gdy słudzy zawiadomili o tym Dawida, wydało mu się dobre to, że może zostać zięciem króla.

Zanim upłynęły wyznaczone dni, ²⁷powstał Dawid i wyruszył ze swym wojskiem, i zabił dwustu mężczyzn spośród Filistynów. Dawid przyniósł potem ich napletki i przeliczył wobec króla, aby stać się zięciem króla. Wtedy Saul oddał mu córkę swą Mikal za żonę.

²⁸Przekonał się też Saul naocznie, że Pan jest z Dawidem. Mikal, córka Saula, kochała go. ²⁹Coraz bardziej zatem obawiał się Saul Dawida i stał się jego wrogiem na zawsze.

³⁰Wodzowie filistyńscy robili wypadki. Za każdym ich wypadem Dawid odnosił większe zwycięstwa niż wszyscy słudzy Saula. Imię jego stawało się coraz sławniejsze.

Przyjaźń Jonatana z Dawidem (18,1). Dla Żydów przyjaźń „wchodzi” w miejsce miłości i „miesza się” z nią. To tłumaczy śmiałość wypowiedzi, użytych przez Dawida w związku z Jonatanem w 2 Sm 1,26 („Tak bardzo byłeś mi drogi! Więcej ceniłem twą miłość niżeli miłość kobiet”). W takiej przyjaźni nie można pominąć aspektu „politycznego”: wyrażałaby ona porozumienie pomiędzy członkiem rodziny rządzącej (Jonatan), która przeżywa schyłek swej władzy, a tym, którego przeznaczeniem jest objąć rządy dzięki poparciu ludu lub dzięki sukcesom wojennym (powyżej: Dawid i Jonatan. Rembrandt van Rijn, 1606-1669. Petersburg, Ermitaż). Wymiana ubrań jest gestem symbolicznym, ponieważ u ludzi starożytnego Wschodu przymierze było zawierane przez położenie rąbka szaty na glinianej tabliczce, gdzie zapisywano warunki i wymagania tego sojuszu. Ofiarując swą odzież i uzbrojenie Dawidowi, Jonatan wyraża zamiar sprzymierzenia się z nim.

Śpiew kobiet (18,6). W Biblii często przypisuje się kobietom śpiew pieśni o wyczynach bohaterów i wódzach zwycięskich wojsk Izraela (poniżej: Tryumf Dawida. Neroccio di Bartolomeo Landi, XV w. Siena, Pinakoteka Narodowa). Hebrajski termin shir („śpiew”) określa tak pieśni wojenne, jak miłosne i liturgiczne, które wykonywano pod akompaniament muzyki i przy tańcu. Tutaj rytm wystukiwano zapewne na instrumentach perkusyjnych.

¹Saul namawiał syna swego Jonatana i wszystkie siostry swoje, by zabili Dawida. Jonatan jednak bardzo upodobał sobie Dawida. ²Upowiedział więc Jonatan Dawida, mówiąc: „Ojciec mój, Saul, pragnie cię zabić. Od rana miej się na baczność; udaj się do jakiegoś kryjówki i pozostań w ukryciu. ³Tymczasem ja pójdę, by stanąć przy mym ojcu na polu, gdzie ty się będziesz znajdował. Ja sam porozmawiam o tobie z ojcem. Zobaczę, co będzie, i o tym cię zawiadamie.”

⁴Jonatan mówił zyczliwie o Dawidzie ze swym ojcem Saulem; powiedział mu: „Niechaj nie zgierzysz król przeciw swemu studentowi Dawidowi! Nie zawinił on przeciw tobie, a czynny jego dla ciebie bardzo pożyteczne. On przecież swoje życie naraził, on zabił Filistyna, dzięki niemu Pan dał całemu Izraelowi wielkie zwycięstwo. Patrzyles na to i cieszyłeś się. Dlaczego więc masz zamierzać zgierzysz przeciw niewinnej krwi, bez przyczyny zabijając Dawida?” ⁵Postuchał Saul Jonatana i złożył przysięgę: „Na życie Pana, nie będzie zabity!”

⁶Zawołał Jonatan Dawida i powołał mu całą rozmoowę. Potem zaprowadził Dawida do Saula i [Dawid] został u niego jak poprzednio.

⁷Znow wybuchła wojna. Wytruszył więc Dawid i walczył z Filistynami, i zadał im wielką klęskę, tak że mu stali przed nim uciekać. ⁸Zły zaś duch, zesłany przez Pana, opanovał Saula, kiedy przebywał on w domu, trzymając dźwiż w rękę, podczas gdy Dawid grał na cytrze. ⁹Mał on jednak [cios] Saula, a dżida utkwia w ścianie. ¹⁰Saul usiłował dżida przybić Dawida do ściany. Uniknął on jednak [cios] Saula, a dżida utkwia w ścianie. ¹¹Tymczasem Saul wysłał posłańców do domu Dawida, aby go pilnowali i zaraz z rana zabili. Jednak Dawid wysłał posłańców do domu Dawida, mówiąc: „Przyńście go wraz z łozem do mnie, aby go zabić.” ¹²Kiedy jednak posłańcy przyszli, zobaczyli w łozie posażek, a u wezłowa poduszkę z koziej sierści. ¹³Powiedział Saul do Mikal: „Czemu mnie oszukasz, pozwalając, by mój wróg uratował się ucieczką?” Mikal odpowiedziała Saulowi: „Sam mi powiedział: Wypuszcza mnie, bo maczey cię zabije”.

Siepa nienawisć Saula do Dawida stanowi to dlatego ciekawą opowieść, która obejmuje wszystkie bohaterów: Saula, Dawida, Jonatana, Mikal, a nawet Samuela, który usunął się w cich po zerwanu z Saulem i jego dyktaturą. Na scenę wchodzi zwłaszcza Jonatan, syn Saula, i Dawid, związani przez gęboką przyjaźń i przymerze polityczne. Jonatan za wszelką cenę stara się zamegnąć zatarę między ojcem a przyjacielem, aby ojca powstrzymać od zbrodni, a przyjaciel ocalić przed śmiercią. W tym celu stara się osobście przedozyc Saulowi argumenty w obronie Dawida, który jest niewinny, a przez swe zwycięstwo nad Goliatem stał się nawet dobroczyńcą narodu.

Proba mediacji jest udana. Saul zobowiązuje się pod przysięgą, że nie pozdawi go życia, i Dawid może wyjść ze swojej kryjówki. Odtwarzając jednak znana już scenę (por. 1 Sm 18,10-11), autor biblijny przedstawił moment, kiedy to opanovały szaleństwem Saul o mato co nie zabija Dawida swą włócznią. Dawid musi się schronić we własnym domu. Czytamy w tej chwili bardzo żywy epizod, w którym bierze też udział Mikal, córka Saula i żona Dawida. W przekonananiu, że ojciec będzie szukał Dawida właśnie w niej, Mikal wypuszcza go przez okno, po czym w jego łozku kładzie rodzinne posażki (*trufim*), przykrywając je kozimi skórami, żeby imitowały ludzką postać. Wprowadzenie w błąd królewskich wystanników powoła Dawidowi uciec aż do Rama, gdzie miezkał również Samuel.

Pod opieką proroka Dawid może czuć się bezpiecznym. Nawet gdy odnajduje go królewska policja, jest niepokonywany, ponieważ duch Boży, który opanovał zgromadzonych tam proroków, ogarnia także wystanników Saula. Czytając tekst biblijny zauważamy, że w tym epizodzie, podobnie jak w poprzednim, poświęconym Mikal, mówi się o trykrotnym przybyciu wystanników Saula. Na koniec pojawia się nawet sam Saul, który również wpada w procekie uniesienie. Dla autora jest to okazją, aby przytoczyć i w inny sposób niż w 1 Sm 10,12 wyjątkie popularne przysłowie: „Czyż i Saul między prorokami?” (1 Sm 19,24). Prorocy, o których tu mowa, to grupy ascetów, którzy spechiali wspólnie jakies obrzędy o wydzwięku charakterystycznym.

W trosce o swe bezpieczeństwo Dawid opuszcza Samuela i raz jeszcze przychodzi do swego przyjaciel Jonatana, przedstawiając mu swoją dramatyczną sytuację. Jonatan zamierza interweniować ponownie przy okazji święta nowiu, obchodzonego z podobnością podczas tej ucty zostanie wobec króla udział w oficjalnej uctce członków dworu. Jego nieobecność podczas tej ucty zostanie wobec króla usprawiedliwiona tym, że musiał się udać na rodzinne uroczystości do Belejsem, z którego pochodził. Reakcja Saula na tę absencję będzie w tych okolicznościach swoisty sprawdzianem, jak jest do Dawida usposobiony.

